

(המשך מעמוד 11)

נכונותו להכיר בהחלטה 242 ובעקיפין בקיום ישראל) תמורת הזמנת אנשי אש"ף לז'נבה.

היתה זאת התקדמות איטית, הדרגתית, אך מתמדת ועיקבית. לרוב נאמרו הדברים בשפה בלתי-מתפשרת. מבחוץ זה נראה כמו שיטה של "שני צעדים קדימה, צעד אחד אחורנית".

החלטת אש"ף, באמצע 1976, להיכנס לשיחות רשמיות אך סודיות עם המועצה הישראלית למען שלום ישראל-פלסטין, יתכן שלא כל אנשי אש"ף, שהחליטו על כך, הבינו תחילה כי זהו גוף ציוני מובי. אך הם ידעו כי צמרת המועצה כרו ללת אישים שמילאו תפקידים בכירים במדינה (אלוף בצה"ל, חברי כנסת בהווה ובעבר, פקידים בכירים ביותר ועוד), והמקיימים מגעים עם ראש-הממשלה (רבין) ושריו.

מבחינת אש"ף, היה זה נסיון ישרי ונמרץ לבוא במגע עם ממשלת ישראל, ברא מתווכים זרים. המסר שנמסר לרבין באמצעותו היה: הכרה דהיפאקטו של אש"ף בישראל, תמורת הזמנת אש"ף לז'נבה.

לאנשי המועצה הישראלית היתה, כמובן, מטרה אחרת במגעים אלה. הם ביקרו לשכנע את אש"ף לעשות מחוות גלוריות ומרשימות, שישכנעו את דעת-הקהל הישראלית שאש"ף מוכן להשלים עם ישראל ולחיות בשלום עימה.

בסופו של דבר לא השיגו שני הצדדים את מבוקשם בשלב זה של המגעים. מאז קיץ 1976 ועד עליית בגין לשיל"טון. למרות שיחות רבות שקיימו עם יצחק רבין, לא הצלחנו לשכנע אותו לזון אף במילימטר אחד מעמדתו האנטי-פלסטינית הטוטאלית. אש"ף, מצידו, לא היה מסוגל לספק לנו מחוות מרחיקות-לכת, מאחר שלא יכולנו להציע לו תמורה כלשהי.

ככל וזאת היוו כמגעים אלה שלב חשוב בהתקוות הפוליטית והפסיכולוגית של אש"ף. הם הכשירו את הקרקע לפגישות גלויות ופומביות עם ישראלים ציוניים.

הופעת נציגים בכירים של אש"ף, וביניהם לפחות איש אחד המקורב לחוגי הסיכורב פתח, לצד נציגים ציוניים מיושן ראל, בכנס שנערך בסוף ספטמבר 1977 בלונדון, הוא צעד נוסף קדימה בדרך זו.

רגע האמת

עי תה מתקרב אש"ף לרגע-האמת שלו: ועידת ז'נבה. אין שמץ של ספק בכך שאילו היה אש"ף מזומן לוועידה כגורם עצמאי שווה-זכויות, היה מקבל את ההזמנה בשתי ידי, ומשלם תמורתה בקבלת ההחלטה 242 (תוך דרישה להוסף עליה את ה"הכרה בזכויות הפלסטינים").

נראה כי ארצות-הברית הגיעה, אחרי כישלון הנסיון לשבור את אש"ף במיל-חמת לבנון, למסקנה שאי-אפשר עוד להתעלם מקיום האירגון, ויש לשלבו במאמצי השלום. מול ההתנגדות של ממשלת ישראל הולובי היהודי באמריקה, משתדל ג'ימי קארטר להגיע אל יעד זה בצעדים זהירים, ובשיטות עקיפות המזכירות לא מעט את שיטותיו של עראפאת.

על אש"ף מופעלים עתה לחצים כבירים — בעיקר מצד סעודיה, בעלת-החסות הערבית העיקרית על האירגון — ללכת לז'נבה גם בתנאים הרחוקים מהכרה מלאה באירגון. קשה לדעת באיזה כיוון פועל הלחץ הסורי, ואילו מבפנים פועלים כל הלחצים של אנשי הסיכורב, המתנגדים לז'נבה.

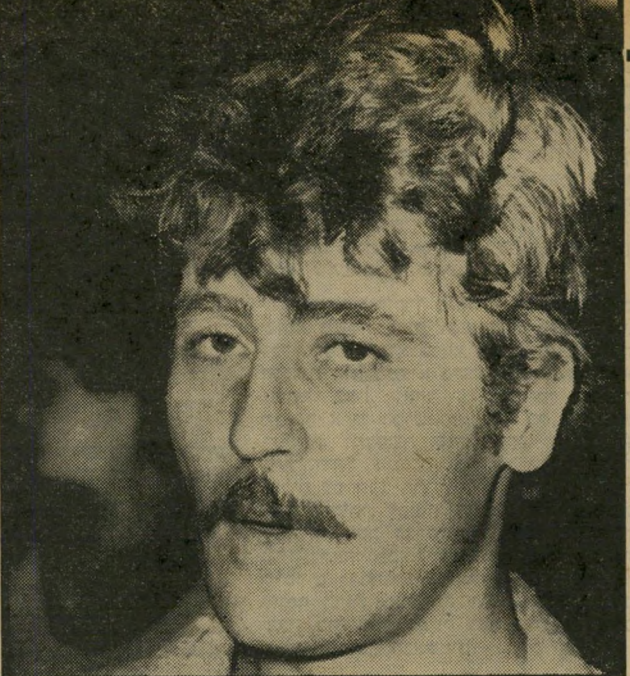
דבר אחד בטוח. אש"ף אינו בוטח אף באחת מן הממשלות הערביות. אנשיו בטר חים שאם יוכלו מנהיגי ערב למכור אור תם, הם יעשו זאת. אולם הוא בטוח גם כי בסופו של דבר — יקרה אשר יקרה — לא יוכל איש להתעלם מכוחו של העם הפלסטיני, כגורם שבלעדיו לא יקום שום מצב יציב במרחב.

כפי שאמר לי לא מכבר מנהיג פלסטיני, במרידות ללשהי: "אם הם רוצים ללכת לז'נבה בלעדיו — שילכו! נראה איזה מין שלום הם יצליחו להקים בלעדיו!"

הסיכסמה של אש"ף יכדה להיות, כמו סיכסמת הציונים בשעתו: "אם אין אני לי, מי לי?"

הנינים

של מייסדי ראש-פינה. מימין: יעקב מייסטר, מנהל בנק, העומד בראש קבוצת המתנגדים לחברי קבוצת עימנואל. מייסטר טוען כי יש לנקוט צעדים אלימים נגד



מאמיני ישוע. משמאל: אבי רוטנברג, טכנאי במיקצועו, הטוען כי יש להשיב באלימות על אלימות רוחנית, וכי היהודים באו לארץ כדי להיות חזקים מהנוצרים.

פוגרים בוראש-פינה

"איך אתם לא מתביישים לעמוד במקום הקדוש הזה? אתם לא רואים איש שישוע מסתובב פה? מה אתם לא רואים אותו? גם אני לא רואה אותו, אני דורש ממך, ישוע, לבוא הנה תיכף ומייד ולהתייצב בפני, ולא אני אירק עליך!"

איש שמן, קרח ומוזקן עמד באמצע מעגל מוקף באנשים והצחיק את החברה. איש ושמו דב, המעז להתגאות בכך שהוא נצר למייסדי ראש-פינה.

צריך היה לשפוף את העיניים חזק מאד בשבת האחרונה, ברחובה הראשי של הר מושבה הגלילית, כדי להאמין שהמחזה המביש הזה אכן מתרחש במדינת ישראל הדמוקרטית של 1977.

קבוצה גדולה של תושביה הוותיקים של ראש-פינה באה להפגין נגד חבורה המתגוררת בביתו של המוסיקאי נועם זייד, אחיה של הזמרת אסתר עופרים בתנאי שכירות חודשית, והמכנה את ביתה "עימנואל".

היתה זו הפעם השלישית במשך שבוע אחד שבה הוטרדו יושבי הבית, רובם יהודים המאמינים בישוע, עלידי התורשבים הנוצרים, בפעם הראשונה פרצו צעירים חובשי כיפות לביתם של אנשי עימנואל, שברו את הרהיטים ואת הכוללת הבית ואף ניתצו, לדיברי אנשי הקבוצה, כלים המשמשים להם בעבודת אלוהיהם, היכום ללאירחם והסתלקו. בפעם השנייה, כאשר ניסו אנשי הקבוצה לשמור על כי תם, הוכו בידי בריונים. ובפעם השלישית החליטו תושבי ראש-פינה המתנגדים להם לערוך הפגנה ליד ביתם.

בדיוק בשעה חמש אחר-צהריים הגיע למקום מפקח לואן אוולאי, מפקד מישטר רת ראש פינה. הוא לחץ את ידי אנשי קבוצת עימנואל וביקשם לשמור על השקש ולא לאבד את קוריהרות. כן הבטיח לדאוג להרגעת הרוחות.

מייד אחריו הגיע למקום הצייר אריה אקשטיין, תושב שכונת האמנים אשר "למעלה". אקשטיין נשא בידו שלט גדול שהכריז: "בריונים של אלוהים נמנה עם הוא, בניגוד לרוב התושבים נמנה עם אלה שבני עימנואל אינם מפריעים להם והוא הסביר בקולו הנמרץ: "בחלומות הכי איומים שלי לא הייתי מאמין שתקום מאדי נה של יהודים שבה הבנאדם יפחד להאדי



הליברל

הצייר אריה אקשטיין, המתגורר בשכונת האמנים, טוען כי לא חלם שיחיה במדינת ישראל שבה לא יינתן לאדם להאמין לפי דרכו. אקשטיין הוא בעד אנשי עימנואל, ולו רק בגלל שהוא לוחם בעד חופש הביטוי. את דעותיו יצא להפגין לבדו לעומת אנשי ראש-פינה שבאו גם הם להפגין נגד הקבוצה.